

Осінь

Ігор Павлюк

Осінь не приходить несподівано,
Хоч раніше від своєї мами
Помирають яблука, незірвані
Вітром, чи руками, чи устами.

Осінь лист сама собі відписує
Кров'ю верб лелековими перами.
А дими вітчизни бродять лисами —
То ворожить Гоголь над паперами.

На воді тремтить-тремтить і світиться
Кольорова тінь від злого Місяця.
Знаю, все одно старому світові:
Люд від щастя, чи від болю біситься.

Пастухи сердечно палять золото.
Пустки-гнізда мокнуть під туманами.
Осінь також має свою молодість.
Весни теж старіють некоханими.

Все одно — у вирій чи із вирію...
Ця Земля також летить гніздитися.
Хтось її назад для себе вимріє.
Якщо ні — вона не схоче снитися.

Осінь все прощає, не прощаючись.
Учить справедливості і спокою.
В неї очі поводитисько-чайчині.
Вона дружить з нашою епохою.